

MEGJELNIK KÉTHETENKÉNT EGYSZER.

Ketten valának

Elvért küzdöttek, bár tudták,
Küzdeni hiába,
Politika harczaiban
Sohasem volt hála.
Pedig tiszta, önérzetes
Volt a harc mit tettek,
És sikerül, ha a kontár
Nem ír róluk cikket.

Önérzet a politika,
Saj, aki beleszól,
De könnyű volt ám a szólás,
Mert voltak „ámitók,”
Kát még hogy ha harsány a hang
— Bár valóban buta, —
Nja! manapság, ki rágalmaz,
Rövidjét nem húzza.

És te vádolsz, mert van vádlott,
Érzed igazad van,
Bár a szennyes Ali keze
Érzi családodban,
S forr a lelked a bossúra
Na lehet, hát gyilkolsz,
De harsány hang, egy tekintet,
S nyomban kereket oldsz!

Szegény tatár, ó! ne bolygasd
Te a törvényeket,
Nemesebb lélekre hidd el,
Mond az ítéletet.
Hanem ilyen vad bolonddal
Végezni van egy mód,
Kuszonöttel föleresztett
Jó vastag somfa bot.

Cs—vér

HIREK.

Sándor Schwarzot, — kinél lapunk egyes számai még mindig nem kaphatók — a Szeged kerületi milleniumi bizottság elnöke hírlapíróvá nevezte ki. A kinevezettet ért kitüntetésnek végtelen módon örvendünk, csupán a hivatásos hírlapírókat sajnáljuk.

Városi képviselőtestületünk a közelebbi napokban ülést tartand, mely alkalommal kimondatni céloztatik, hogy az, ki városunkban kolerás, vagy meghal, vagy pedig fel kell gyógyulnia.

Közlő szomszédunk bérenczei (és nem szerkesztő-bizottsága) a mult héten tartott ülésökben elhatározták, hogy Sándor Bócher-tól fizetésemelést kérendnek. — És méltán! A közvélemény megteremtéseért nem 10 forintot érdemelnek, hanem **25-öt**.

Mint bennünket biztos kútforrásból értesítenek, lapunk néhai szerkesztője az újtemplomtéri iskolánál eddig betöltött állásáról — arra való tekintettel, hogy ragályos szembaja utóbbi időkben roppant módon elharapózott, s így a tanulók egészségét nem kívánja veszélyeztetni, — állásáról lemondani szándékozik. — Adieu!

A lefolyt héten városunkban több kolera eset fordult elő; egyik hulla felbonczolása felsőbb hatóságilag elrendeltetett, amikor is azon — aggkór lett konstatálva.

A bpesti sajtóbírótság — az esküdtszék verdiktje alapján — jeles diplomatikusunkat a rágalmazás vádjá alól felmentette. Bizony mi magunk sem tudjuk felfogni, hogy lehetett ezen kedélyes és meqasztelő kifejezésért: „akasztófavirágok“ a sajtópert megindítani. Hisz a virág igen szép természeti fejlemény!

Schvarcz atyus és első szülött csikaja — aki különben rég elhányta csikófogát a sörényével együtt — egyik kénylő-vaglászuk alkalmával rettentően megijedtek a vörös posztótól. Sajátságos! Régen tudjuk, hogy a bikák feldühödnek attól; de hogy a lovak is félnének, eddig nem tudtuk. De hát a nagy elmék találkoznak!

A szenatéren áruló egyik kofa hit alatt vallja, hogy a kolera városunkból elköltözött, s hogy ez az illetékes hatóság által ki nem mondatik, abban leli indokát, hogy a közegészségügyi bizottság egyik kitünősége lóháton ment keresésére, ki is oda nyilatkozott, hogy valószínűleg sikerülend a szökevényt a népkert alatt elfognia.

Jótékonyág. A Svarczczá lett „Közlő“ — bérenczei óhajának eleget teendő — jövedelmének felét egy közelebb felállítandó templom-felszerelésre ajánlotta fel. Áldott legyen emlékezete!

Viszhang. Másra nyeriti a gebe koplaló! — Girhes testén látszik, hogy koplal-a-ló!

A modern asztrológus hályogos szemén fekete üveggel feltekintvén az égre, a csillagok közt látta a jövő plébánosát. Csak azon csodálkozunk, hogy fekete szemüvegén keresztül Schvarczot nem látott, mert hát azon keresztül Schvarcz ám az egész világ.

A „Közlő“ önreferense azt írja „ott láttuk N. N. urakat.“ Ez nyelvbotlás! Így kellett volna „ott láttak N. N. és N. N. urak — a vádlottak padján. Hja! a négy lábú is megbotlik néha.

Talpendüft Sája óhajtványai.

A törvénszék mentsen fel az akasztó-fáthul tüle.

Sok lakhók ledjenek neked az adjadban. Harsángyan irjnak nekhed edj szherelmes levélt.

A nadjságus főorvos ledjen nekhed páthronus a barakban benne.

Addig éljed magadat, a meddig a Népszavája élte mogát.

Sohase ne ledjél kolerás, sak — mostand.

Ürvendeztessen meg a thied kedves nüd — schelyem-zsinórral.

4 fhilléres vasszeghekhen tháncozljad khi a lelked.

Ódj szheressenek théged, mint a Friczi meg a Khabos szereti a khi Svarcz.

Addig éljed magadat, ameddig diplomathikus nem leszelsz.

A tözoltó oreságok menjenek el hozzátok ház-thüzet nézni.

Sohase ne vakuljál meg, sak ne lássál.

Pholgári házasságkhor ledjen nekhed 3 anyóst.

Thürelmetlenül várjon thégedhet a hóhér oreság.

Vallomás.

Van egy nyomdám és egy lapom
Én pedig szerkesztő,
Unalomból pedig vagyok
Itt Zentán könyvkötő,
Görbe háttal, fülnél tollal
Papiros kaparó,
Hogyha kérdik, ki ön Uram?
Mondom: hirlapíró.

Igaz, hogy a lapírásban
Legyezek fülemmel,
De hát bérenczeket kapok
Akár ezerével.
Személyemmel személyek helyt
Odafönt ragyogok,
Büszkeséggel vágom ki hogy:
Hirlapíró vagyok.

Bruderozok, és komázok,
Bohém gyerek leszek,
Jó czimboráimmá válnak
Fricz de Klackhuteszek
És a múzsa bár nagyot néz,
Eléje guggolok;
S kóser ajkkal, félve szólok;
Hirlapíró vagyok.

Hires lesz a nagy hazában
A zentai sajtó,
Merre megyek, hová lépek
Tárva lesz az ajtó.
És ez szép lesz, hanem akkor
Csak akkor lesz bajos,
Hogyha ott fent, bohémek közt
Rám ismer a — **Kabos.**

Csalavér.

Sajthos thárgyelás.

Nű! . . . A khotya se nem látta mekkora gezerest eshapta az a Jajni a heti phiaczon mindenki elütte otthan az engyim shajthos khereskedés elütte! Ű még az engyim vájjbele vheszte üssze üvele. Phedig az engyim vájjbele nem ish bánthotta eshak khinálta veyen thiszta khokhaczos birkha shajthot. Mith? thiszta? az üvé shajthot nem thiszta, mert amit árolja abba a johot is, meg a szhamarat is bele fhejelte a juhász. Nű!? ha azt mondják a geseftet runthják. Az én vájjbele megharagudtha és a szemeibe bele khüpte Dühöses leth a Jajni; fotkostha, orditoha, mogát májd megpokkhadta, az engyim vájjbelet májd meg thapogatta; de magáth ű se nem hagyta. Üssze phürültek, elmondtha a Jajni the-the akaszthófa-tolipántja, the hazug-ghaz néphámító balandithó! Az engyim vájjbele becsokhta az özleth s elmentbe a rabbinushoz s bephürülte a Jajnit az üvé becsülethié. Khereste a nagy khünefben a rabbinus a thürvényt s azt mondtha: daj

steht „ha mandak khettünk khüzütt egyhikünk akaszthófhára-való, de én nem vagyok az — az nem shérthés, mert akkor nem thodja meg senkhi, hogy khi az akhasztófára való“ Snajdere cvorach!

Friczi és Zsiga elménczkedései.

Fr. Akkora füle van ennek a kis Schvarcznak, hogy kitelne belöle egy tuczat légycsapó, s még akkor is maradna neki egy legyezőre való.

Zs. Mit szólná Friczi ahhoz, ha a Tóni koma lenne a literes. Biz az jó lenne!

Fr. Meddig állsz jót Pétör ma estére?

Zs. De is jó dolguk van a napszámósoknak, mindennap van elsejük.

Fr. Sohse búsulj Pétör! Bár csak lenne má' kolera, hogy a Zsiga meghalna. Mingyá jobb dógunk lenne.

Zs. Most Pali sógorékhoz járok; mért nem békülsz ki vele te is Friczi, de jó boruk van nekik!

Fr. Több eszed van neked Zsiga, mint a vaskúti sváboknak összevéve.

Zs. Hej' Friczi, ha én nyomda tulajdonos lennék, akkor millareszt szívnék.

Fr. Akkor lesz csak Pétör ránk jó világ, ha millenniumkor a város vendégei leszünk.

Zs. Bárcsak mindennap jönne egy államtitkár, de is jó világot élnék Friczi.

Fr. Hallod Pétör, Schvarczot kineveztem Temesvárra bábaasszonynak.

Zs. Rosz ember vagy te Friczi! Pétörnek vaggon számra fizeted a bort, nekem meg semmit.

Fr. Ferkó sógor mindig azon töri a fejit, hogyan lehetne Tichyékkel jó viszonyba jönni.

Zs. Mért vagy te Friczi gyászba borulva, hogy tán nekem pénzem nincs? Hisz Pétörnek sincs!

Fr. Csak addig szeretnék élni Pétör, mig egyszer valahol agyon ihatnánk magunkat.

Zs. Rosszul mennek Pétör az üzletek, még nadrágra való kenyerem sincs.

SIRIRATOK.

Drága nőm siratott
A mikor meghaltam,
Pedig azt jól tudtam,
Hogy kedves nem voltam.
Hej csak azért sirt ő,
Mért nem hogy hamarább
Tehetett le ide
A jó házi barát.

E HANT ALATT NYUGSZOM
PORLADÓ TESTEMMEL.
BÁR CSAK ITT NE LENNÉK,
LENNÉL TE HELYETTEM!

LYRA!

Kín-Vers.

Száguld egy bős veréb
Félegyháza felé,
Visz ám rossz híreket
Komma essen belé!

Tudatja Pistával,
Hogy itten nagy a baj.
Falu végén lakó
Komájának hogy: jaj!

Haza jött hát hamar
Jánosokkal tárgyalt,
Hogy mit kell itt tenni,
Csak is erről szavalt!

Mig végre kivitték
Hogy be jött a koma;
Volt is eztán öröm —
Szólott hétországára!

Aztán nyugalmasan
Mégpihentek szépen.
Besorozták őt is
Közlóhoz eképen!

Igy eset, meg nem rég
E nagy komédia,
Hogy azt se kék mond'ni:
Verje meg a ragya!

Nyílttér*

A korrektor úr korrektúrájának korrektúrája.

A viczlap-kollégának fel, de kicsapott „Közlő“ egyik csikója a „Z. H.“ 27-ik számának egyik közleményét a legőszintébb(?) jó akarattal és nagy szagértelemmel akarván ki-korrigálni, butaságában végtelen csodálkozik azon, hogy egyik szerkesztőbizottsági tag az országos tanító gyűlésen „élénk részt“ nem vett. Ez ő neki bámulatos. Csakhogy miután a borjú szokta megbámulni az újkaput, eltereljük a kis hamis figyelmét e kapuról, s elébe tartunk egy tükröt, hogy még jobban magára ismerjen, s ha már látta a majmot, vegyen tudomást róla: hogy az, ki a lipiki fürdőben van, magát rekreálni, az nem igen

Felelősséget vállal érte a

Szerk.

vehetett „élénk részt“ a Bpsten megtartott tanító-gyűlésen. De hát a közmondás szerint az ökör Pesten sem lesz számár.

Vak vagy tán bogaram?
Szemedén hályog van?
Nyisd ki a szemedet.
Szedd ki a szemetet!

Különben az adafért. köszönet, kérünk belőle minél többet!

Csalán.

A Prolog.

Beütött a kolera,
Átkozott gaz hunczutja.
Nem lehet gyűlésezni.
A sok jóborból inni.
Elmaradt a hangverseny;
Óh barátim jaj nekem,
Minek irtam prológot,
Hogyha nem is ihatok.

Sz. P.

Bócher és Friczi beszélgetései.

B. *Hogy lehetett maga Friczi
Olyan nagyon ostoba,
Mégmutatta levelemet
Bergelnek egy szavára.*

F. *Igaza van kedves Bócher
Nem kellett vón' mutatni;
De maga mért volt oly számár
Hogy ilyet tudott irni.*

B. *Meglássa, hogy milyen baj lesz,
Ha én pörölöm magát,
Istók ucsese, hogy bezárják
S leveszik a kabátját.*

F. *Hogy bezárnak az még nem baj,
Egy pár hónap nem is sok;
Hanem hogy hát együtt leszünk,
Arról már én jótállok.*

Janó és Jankó.

(A két jómadár.)

Jankó: Pimasz! beugrattál.

Janó: Számár! mért ugrottál.

Jankó: Te mondtad.

Janó: Te cselekedted.

Jankó: Miért mondtad?

Janó: Miért cselekedted?

Jankó: Ezért lakolsz!

Janó: És te faszolsz!

Jankó: Hát ez a becsület?

Janó: Ha, ha, ha! hát ezt is keresed?

Jankó: Könnyű neked, te czélt értél.

Janó: És te megverettél. Ezzel csitt.
Igy lettünk quitt!

Jankó: Jaj nekem! Oh Franczi!

Janó: Hallgass te Gimpli.

Felelős szerkesztő:

PAKOMBIRÓ.

Nyomatott a „Zentai Hirlap“ könyvnyomdájában.